

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1265
27.06.2014

Biroul permanent al Senatului
Bp 258/17.07.2014

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator*”, inițiată de domnul deputat UDMR Szabo Odon (Bp. 258/2014).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare*, după cum urmează:

- la alin. (1³) al art. 2 se propune eliminarea cuvântului „*avocat*”, astfel încât avocatul să nu mai fie inclus în rândul persoanelor care pot efectua procedura de informare asupra avantajelor medierii;
- la art. 6 se propune reformularea textului acestuia, astfel încât promovarea procedurii de mediere să poată fi făcută și de practicieni în domeniul dreptului alături de organele judiciare și arbitrale și de alte autorități cu atribuții jurisdicționale;
- tot la art. 6 se propune completarea acestuia cu un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins: „*Sursa oficială pentru alegerea mediatorului în vederea efectuării ședinței de informare cu privire la avantajele folosirii procedurii de mediere este Tabloul Mediatorilor Autorizați întocmit de Consiliul de Mediere, care va fi pus la dispoziția celor interesați în modalitățile prevăzute de art. 12 alin. (3) din prezenta lege.*”.

II. Observații

1. Exercițarea profesiei de mediator, precum și anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială sunt reglementate, la nivelul Uniunii Europene, de *Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale* și de *Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială*.

Transpunerea directivelor incidente s-a realizat, la nivel național, prin prevederile *Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare*. Acest act normativ se completează cu dispozițiile *Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare* (Anexa nr. 2), în cadrul căreia profesia de mediator este listată printre profesiile reglementate din România care necesită cel puțin 3 ani de studii superioare.

Potrivit considerentului 25 din preambulul *Directivei 2008/52/CE*, statele membre ar trebui să încurajeze distribuirea către publicul larg a informațiilor privind modalitățile de contactare a mediatorilor și a organizațiilor care oferă servicii de mediere. De asemenea, statele membre ar trebui să încurajeze practicienii în domeniul dreptului să își informeze clienții cu privire la posibilitatea recurgerii la mediere.

Mai mult, în temeiul art. 9 din aceeași directivă, statele membre încurajează, prin orice mijloace pe care le consideră potrivite, punerea la dispoziția publicului larg, în special pe internet, a informațiilor privind modalitățile de contactare a mediatorilor și a organizațiilor care oferă servicii de mediere.

Prin urmare, reglementarea concretă a procedurii de informare, inclusiv stabilirea responsabililor cu procedura de informare asupra avantajelor medierii este în sarcina statelor membre, deci în marja de reglementare națională, dar obiectivul pe care această reglementare trebuie să îl urmărească este cel de încurajare a practicienilor în domeniul dreptului de a realiza informarea efectivă în legătură cu medierea. În acest sens, directiva nu prevede limitarea sau restricționarea realizării informării asupra avantajelor medierii la anumite categorii de practicieni, ci aceasta este o chestiune asupra căreia statul membru este pe deplin responsabil, în condițiile în care este, totuși, ținut, ca prin măsurile sale, să asigure atingerea obiectivului evocat.

2. Cu privire la **pct. 1** din propunerea legislativă, potrivit prevederilor art. 2 alin. (1³) din *Legea nr. 192/2006* ”efectuarea procedurii de informare asupra avantajelor medierii poate fi realizată de către judecător, procuror, consilier juridic, avocat, notar, caz în care aceasta se atestă în scris”. Prevederile alin. (1³) au instituit cu caracter limitativ categoria persoanelor care pot realiza ședința de informare privind avantajele medierii, în contextul ansamblului reglementării, respectiv al obligativității participării la ședința de informare, în materiile expres prevăzute de lege, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată. Astfel, având în vedere consecințele grave ale neîndeplinirii acestei obligații, sfera persoanelor îndrituite în realizarea procedurii de informare nu putea fi decât una restrânsă, iar procedura de informare era supusă unor exigențe formale care să permită dovedirea efectuării acesteia în litigiul desfășurat în fața instanței.

Recent, însă, potrivit comunicatului Curții Constituționale din data de 07.05.2014, Plenul Curții Constituționale s-a pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (1²) din *Legea nr. 192/2006*. În urma deliberărilor, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 2 alin. (1) și (1²) din *Legea nr. 192/2006* sunt neconstituționale.

Prin urmare, față de efectele deciziei Curții Constituționale, procedura de informare nu mai reprezintă o procedură obligatorie care să condiționeze demersul judiciar sau, în orice caz, lipsa unei asemenea proceduri nu va mai putea fi sancționată cu inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată. Pe cale de consecință, stabilirea unei sfere limitative de profesioniști cărora le este permis să facă informarea cu privire la avantajele medierii nu mai are sens, părțile putând, în sensul că au dreptul, iar nu și obligația, de a se informa, pe orice căi, despre mediere. De aceea, în perspectiva corelării legii cu decizia Curții Constituționale, opinăm că și alin.(1³) al art. 2 va rămâne fără aplicabilitate.

Totodată, precizăm că, potrivit art. 36 din *Legea nr. 192/2006*, mediatorul nu poate reprezenta sau asista vreuna dintre părți într-o procedură judiciară ori arbitrală având ca obiect conflictul supus medierii. În opinia noastră, prin această prevedere nu este restricționat unui avocat a realiza procedura de informare asupra avantajelor medierii, în condițiile în care acesta nu va reprezenta clientul într-o procedură judiciară ori arbitrală având ca obiect conflictul supus medierii, aceasta putând fi realizată de un alt avocat.

De asemenea, această excludere presupune o restrângere a actelor pe care un avocat le poate realiza în temeiul legii, în exercitarea profesiei, potențial disproporționată în condițiile în care există o dispoziție imperativă

în sensul atestării în scris a procedurii informării, în situațiile de excepție în care aceasta este realizată de alți profesioniști decât mediatorul.

Astfel, o restrângere a sferei practicienilor în domeniul dreptului în ceea ce privește procedura de informare (obligatorie prin lege în anumite materii) trebuie să fie precedată de o analiză a impactului acesteia asupra îndeplinirii obiectivului general al directivei, respectiv soluționarea amiabilă a litigiilor și asigurarea unei relații echilibrate a medierii cu procedurile judiciare și a celui specific, enunțat mai sus.

3. Cu privire la **pct. 2** din propunerea legislativă, în ceea ce privește măsurile adoptate de legiuitor cu privire la promovarea instituției medierii, precizăm că, prin prevederile art. 21 alin. (1) din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, a fost instituită obligativitatea pentru instanța de judecată de a recomanda părților soluționarea conflictului prin mediere. Mai mult, potrivit art. 227 alin. (2) și (3) din același act normativ "*(2) În litigiile care, potrivit legii, pot face obiectul procedurii de mediere, judecătorul poate invita părțile să participe la o ședință de informare cu privire la avantajele folosirii acestei proceduri. Când consideră necesar, ținând seama de circumstanțele cauzei, judecătorul va recomanda părților să recurgă la mediere, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, în orice fază a judecării. Medierea nu este obligatorie pentru părți.*

(3) În cazul în care judecătorul recomandă medierea, părțile se vor prezenta la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii. După informare, părțile decid dacă acceptă sau nu soluționarea litigiului prin mediere. Până la termenul fixat de instanță, care nu poate fi mai scurt de 15 zile, părțile depun procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare.

În ceea ce privește sfera persoanelor în sarcina cărora urmează să fie instituită această obligativitate, semnalăm faptul că medierea este organizată sub forma unei profesii liberale, or, în această situație, instituirea obligativității tuturor practicienilor dreptului de a "*îndruma părțile, respectiv clienții, să participe la o ședință de informare cu privire la avantajele folosirii acestei proceduri, la un mediator*" nu poate fi justificată. Precizăm că, dacă în cazul organelor judiciare și arbitrale sau al altor autorități cu atribuții jurisdicționale, îndeplinirea obligației de informare se consemnează în actele obișnuite care rezultă din activitatea proprie (încheieri de ședință, de exemplu), în cazul altor "*practicieni ai dreptului*" (de ex. avocați), o asemenea obligație ar genera și pe aceea a îndeplinirii unor formalități suplimentare care să probeze aducerea ei la îndeplinire, aspect de natură a

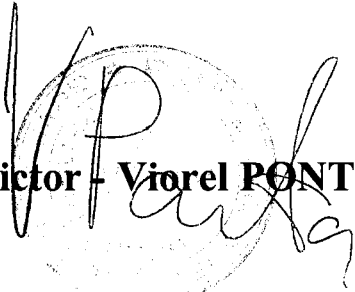
încărca activitatea acestor profesioniști, și care ar risca să transforme "îndrumarea" într-o procedură formală.

4. Cu privire la **pct. 3**, prin care se precizează că pentru alegerea mediatorului sursa oficială este Tabloul mediatorilor autorizați întocmit de Consiliul de Mediere, apreciem că aceasta este redundantă, având în vedere faptul că, potrivit art. 12 alin. (1) din *Legea nr. 192/2006 "mediatorii autorizați sunt înscriși în Tabloul mediatorilor, întocmit de Consiliul de mediere și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I"*. Mai mult, în cuprinsul propunerii este utilizată sintagma "Tabloul mediatorilor autorizați" care nu este compatibilă cu ansamblul reglementării. De altfel, propunerea inițiatorului induce ideea existenței și a unei "surse neoficiale" pentru alegerea mediatorului, ceea ce este de neacceptat. Potrivit art. 1 și 7 din *Legea nr. 192/2006, "Medierea reprezintă o modalitate de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă, cu ajutorul unei terțe persoane specializate în calitate de mediator"*, iar mediator poate deveni numai persoana care îndeplinește o serie de condiții, printre care și pe aceea de a fi autorizată ca mediator, de Consiliul de mediere. Prin urmare, nici medierea propriu-zisă și nici alte obligații specifice mediatorului nu pot fi îndeplinite pentru a produce efectele prevăzute de lege, decât de mediatorii autorizați "oficiali".

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor - Viorel PONTA

Domnului senator Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului